

Bài 2
Ngược dòng Thời gian
Chủ đề: Nha Kỹ Thuật QLVNCH
Tác giả: Bùi Thượng Khuê

Huyền Thoại Nhưng Có Thật

(Kính Dâng Hương Hồn Anh Linh Tử Sĩ Nha Kỹ Thuật – BTM/QLVNCH
Kính Tặng Các Cựu Quân Nhân Nha Kỹ Thuật)

Trong cuộc chiến Việt Nam, gần nửa triệu người lính của miền Nam đã phải hy sinh vì tổ quốc. Phần lớn những người nằm xuống trong lòng đất mẹ đã được đơn vị của họ tuyên dương công trạng và tổ quốc ghi ơn. Chúng ta không ít thì nhiều đã biết đến những sự hy sinh cao cả này qua báo chí và các cơ quan truyền thông ở trong nước. Tuy nhiên, người dân miền Nam Việt Nam ít khi nào hay chưa từng biết đến những chiến công và sự hy sinh cao cả của các Biệt Kích Nha Kỹ Thuật. Điều này cũng có thể hiểu được một phần nào bởi vì hơn 30 năm trước, Biệt Kích NKT là những người đã từng chiến đấu và hy sinh một cách rất âm thầm trong những công tác điệp báo tối mật tại miền Bắc vĩ tuyến 17, dọc theo biên giới Việt-Miên-Lào, đường mòn Hồ Chí Minh và ngay cả tại những mật khu của Việt Cộng trong nội địa miền Nam Việt Nam. Nếu họ hoàn thành sứ mạng thì cũng chỉ có họ và người chỉ huy biết. Còn nếu nhọc bằng họ không may mắn và phải âm thầm hy sinh tại một nơi nào đó trong rừng sâu nước độc nơi rừng già Việt Bắc, trong lòng đại dương mênh mông trước cửa biển Hải Phòng, hay ở một nơi sâu thẳm trên núi đồi Trường Sơn – Bạch Mã thì xác thân họ chỉ là một tử thi “vô chủ”, dân chẳng ai biết và nước cũng chẳng ai hay. Đây là một trong những “đặc tính của đơn vị” mà các chiến sĩ Biệt Kích NKT đã anh hùng và hiên ngang chấp nhận.

Sáng sớm còn nhớn nhỡ với bạn bè nơi Khu Cắm, chiều đến hành quân xâm nhập mục tiêu đã hóa ra người thiên cổ. Cái chết đến với họ thật nhanh chóng và âm thầm qua từng phút từng giây trong cuộc sống cam khổ của một người Biệt Kích VN mà họ không có quyền lựa chọn. Sáng ăn cơm sậy, chiều uống nước hó bom nhưng họ chẳng bao giờ ta thán hay phàn nàn. Lớn lên trong một đất nước chiến tranh, đi lính có chết thì ráng chịu! Các chiến sĩ Biệt Kích NKT trong lớp tuổi Cha-Anh của tôi là những người mang sắc thái của một “Kẻ sĩ Phương Đông”. Họ đích thực là những “**Kinh Kha**” của thời đại bấy giờ và tôi yêu mến biết bao nhiêu khí phách anh hùng này của những người đi trước.

Là một người thuộc thế hệ thứ 2 trong gia đình NKT, tôi đã cố gắng tìm hiểu về nguồn gốc và lịch sử của Nha Kỹ Thuật trong những năm gần đây, qua sách vở và tài liệu nay đã được giải mật, viết về NKT/BTTM/QLVNCH với tính cách lịch sử cận đại. Tuy nhiên, sự hiểu biết của tôi đối với NKT vẫn còn hạn chế và điều này cũng chẳng làm cho tôi thắc mắc cho mấy, bởi vì đây là một cơ quan tình báo chiến lược rất phức tạp và bí mật của miền Nam Việt Nam, nơi đã từng nhận lệnh trực tiếp từ Văn Phòng Đại tướng Tổng Tham Mưu Trưởng QLVNCH, MAC-SOG và Bộ Chỉ Huy Quân Lực Hoa Kỳ dưới

sự yểm trợ của CIA để thi hành những công tác điệp báo quan trọng, cùng những sứ mạng đặc biệt trong cuộc chiến tranh bất qui ước tại Việt Nam. Cho đến nay, ít ai trong người dân Việt Nam biết đến Nha Kỹ Thuật bởi vì danh xưng này chỉ là một tên vỏ bọc, và cơ quan này đã được Cố Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu đặt cho một cái tên chính thức khác là Bộ Tư Lệnh Chiến Tranh Ngoại Lệ trong lần tái tổ chức lại (bảng cấp số) các cơ sở trực thuộc và thành lập Sở Công Tác vào đầu năm 1971.

Bởi vì quá bí mật cho nên ít khi nào người dân miền Nam Việt Nam có cơ hội được nhìn thấy tận mắt người Biệt Kích NKT, và do đó, những chiến công cùng sự hy sinh cao cả của họ đã được dân chúng miền Nam nói đến gần như một huyền thoại. Tôi bắt đầu nghe gia đình và bạn bè kể lại những huyền thoại của Biệt Kích VNCH vào đầu năm 1966, lúc tôi mới vừa 11 tuổi, qua những danh xưng khác nhau như Biệt Kích nhảy Bắc, Biệt Kích Dù hay Biệt Kích Lô Lô. Trên thực tế, các danh xưng này chỉ là một phần của NKT mà trong đó còn có những đơn vị khác với những trách nhiệm, chiến công, và danh xưng đặc biệt mà tôi chỉ mới biết đến trong những năm gần đây!

Hoạt động của Biệt Kích VNCH trên lãnh thổ Bắc Việt đã bắt đầu vào năm 1961, qua những công tác tình báo tối mật của Phòng E-45 thuộc Sở Khai Thác Địa Hình, một cơ quan tình báo chiến lược tiền thân của Nha Kỹ Thuật, được thành lập vào cuối năm 1958 và nằm trong mạng lưới chỉ huy đặc biệt của Cố Đại tá Lê Quang Tung. Danh xưng Biệt Kích nhảy Bắc đã bắt đầu từ đây. Phòng E-45 được đặt dưới sự huấn luyện và chỉ huy trực tiếp của Cố Đại tá Ngô Thế Linh (lúc đó là Đại úy). Sở Khai Thác Địa Hình trực thuộc Phủ Tổng Thống – Đệ I Cộng Hòa, hoạt động dưới sự cố vấn và chỉ đạo trực tiếp của Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm, Ông Ngô Đình Nhu và Bác sĩ Trần Kim Tuyến. Sau đó, Sở Khai Thác Địa Hình được cải tổ thành Lực Lượng Đặc Biệt dưới quyền chỉ huy của Cố Đại tá Lê Quang Tung. Sau chính biến năm 1963, Phòng E-45 và Sở Khai Thác Địa Hình tách rời khỏi Lực Lượng Đặc Biệt vào khoảng đầu năm 1964, và được đổi tên thành Sở Bắc và Sở Khai Thác (Strategic Exploitation Service), đặt dưới quyền chỉ huy của Cố Đại tá Trần Văn Hồ, chuyên đặc trách những công tác tình báo chiến lược tại phía Bắc vĩ tuyến 17. Sau một thời gian ngắn, Sở Khai Thác được cải danh thành Sở Kỹ Thuật và sau đó được nâng lên thành Nha Kỹ Thuật.

Nha Kỹ Thuật (Strategic Technical Directorate) được chính thức thành lập vào năm 1964 và hoạt động cho tới ngày cuối cùng của cuộc chiến dưới sự chỉ huy của 2 vị Giám Đốc: Cố Đại tá Trần Văn Hồ (1964 – 1968) và cựu Đại tá Đoàn Văn Nu (1968 – 1975). Nói

một cách rất tóm tắt qua sơ đồ hệ thống tổ chức, NKT có 5 Sở chính và 1 Trung Tâm Huấn Luyện:

1) **Sở Liên Lạc** (*Liaison Service – Lôi Hồ*);

2) **Sở Phòng Vệ Dzubên Hải** (*Coastal Security Service – Biệt Hải hay Biệt Kích Người Nhái và Lực Lượng Hải Tuần*);

3) **Sở Tâm Lý Chiến** (*Đài Tiếng Nói Tự Do, Đài Grom Thiêng Ái Quốc, Đài Cờ Đỏ*);

4) **Sở Không Yểm** (*Air Support Service – Phi Đoàn Thần Phong/83 – KingBee 219/233/235*);

5) **Sở Công Tác** (*Special Mission Service – Hắc Long, hậu thân của Sở Bắc*); và

Trung Tâm Huấn Luyện Quyết Thắng (Long Thành). Ngoài ra còn có **Sở Hành Quân Tỉnh Báo** và **Sở Hành Chánh & Tiếp Vận**. Trên hết là **Bộ Chỉ Huy NKT**.

Trong bài này, tôi dùng danh xưng “Biệt Kích” một cách rất kính trọng như một mẫu số chung để nói đến những người quân nhân đã từng phục vụ trong tất cả các đơn vị của Nha Kỹ Thuật nêu trên. Hy vọng quý Niên Trưởng và quý anh chị trong gia đình NKT sẽ mỉm cười và bỏ lỗi cho tôi.

Hơn 30 năm trước, chiến tranh đã đến với người dân miền Nam Việt Nam như một thứ quái thai được mùa, sinh sôi nảy nở và lan tràn khắp mọi nơi trên những dải đất điêu tàn của một quê hương đã quá đỗi đọa đày. Vì lý tưởng tự do và sự sống còn của quốc gia dân tộc, thế hệ Cha-Anh của tôi đã tình nguyện trở thành những người quân nhân Biệt Kích NKT. Đầu đội trời chân đạp đất, họ đi làm những chuyện lấp bẽ vá trời với nhiệm vụ dò thám nơi đất địch để thu thập và phối kiểm tin tức tình báo quân sự, bắt cóc các yếu nhân của địch, tiếp cứu các phi công bạn và đồng minh, tiếm ẩn cùng phá hoại những mục tiêu quan trọng trong thượng và hạ tầng cơ sở của CSBV ngay tại đất Bắc, dọc theo hải phận Bắc Việt, nơi biên giới Việt-Miền-Lào và đường mòn Hồ Chí Minh, và ngay cả tại những mật khu “bất khả xâm phạm” của địch nằm sâu trong nội địa miền Nam Việt Nam. Chẳng mấy ai muốn làm những công việc này, mà nếu có thì không phải ai trong QLVNCH cũng làm được. Thế nhưng Biệt Kích NKT đã làm được! Đây là cả một chuỗi cố gắng không ngừng nghỉ, được kết hợp bởi sự chịu đựng và hy sinh vô bờ bến, kéo dài suốt từ

đầu thập niên 60 cho tới ngày tàn cuộc binh đao với biết bao nhiêu xương máu đã âm thầm đổ xuống của những người Biệt Kích còn sống hay đã chết.

Xâm nhập mục tiêu để dò thám, phối kiểm tin tức và theo dõi sự hoạt động của địch ngay trong lòng đất địch, trách nhiệm quan trọng và cao cả này đã nói lên đầy đủ hết tất cả những đặc tính của một cuộc chiến mà trong đó, người Biệt Kích NKT đã phải âm thầm chiến đấu trong cô đơn cùng với mồ hôi nước mắt và máu của chính mình. Biết bao nhiêu Biệt Kích đã lặn lẽ ra đi không về, bị chết hay bị thương, hay bị địch bắt cầm tù để những tin tức tình báo quý giá và mới nhất từ chiến trường được theo chân những người Biệt Kích sống sót trở về... Quân số của địch, quân trang quân dụng, chiến xa và súng ống cũng như lộ trình xâm nhập và nơi đóng quân của những đơn vị cộng sản được trình lên Bộ Chỉ Huy Đoàn, Bộ Chỉ Huy NKT, Bộ TTM/QLVNCH, Bộ Chỉ Huy MAC-SOG, để rồi từ đó, các kế hoạch, chiến lược và chiến thuật hành quân được cấp tốc thực hiện nhằm mục đích ngăn chặn và bẻ gãy cuộc xâm lăng của những người cộng sản phi nhân và háo chiến “Sinh Bắc Tử Nam”, trực tiếp góp phần vào công cuộc chiến đấu anh dũng của quân dân miền Nam Việt Nam, và cũng để giảm thiểu tới mức tối đa cho sự hy sinh xương máu của hàng trăm ngàn chiến sĩ VNCH và Đồng Minh trong suốt cuộc chiến. Đây là những đóng góp và hy sinh xương máu của các **Anh Hùng Biệt Kích Vô Danh** NKT trong chiến tranh Việt Nam mà ít ai trong chúng ta biết đến. Những lần xâm nhập điều đứng và đầy chết chóc đó là những lần ra đi không hẹn ngày về, nhưng người Biệt Kích VNCH vẫn xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, quyết không một lời thở than hèn mọn. Chắc chắn muôn ngàn lần họ không phải là những người ham sống sợ chết. Bi hùng thay DỮNG KHÍ của những anh hùng Biệt Kích NKT!

Từ ngày chính thức thành lập đơn vị (Nha Kỹ Thuật) vào đầu năm 1964 cho đến ngày Đại Nạn của miền Nam Việt Nam năm 1975, có biết bao nhiêu Biệt Kích NKT, những người con yêu của tổ quốc đã âm thầm và miệt mài cống hiến xương máu của mình cho quốc gia dân tộc, góp phần vào công cuộc giữ nước và dựng nước qua tiêu chí “Bảo Quốc An Dân”. Tuy rằng mục đích sau cùng đã không đạt được một cách toàn vẹn, nhưng người quân nhân NKT đã lặn lẽ hy sinh chính bản thân của mình cho đại cuộc. Máu, cái chết, và những vết thương ngàn đời không khép kín là cái giá mà các Anh Hùng Tử sĩ cũng như những người Biệt Kích NKT còn sống sót đã dùng để thanh tẩy những “lỗi lầm” mà không phải họ gây ra. Đối với những người đã khuất, tôi xin tri ân và nghiêng mình cúi đầu kính phục. Đối với những người còn sống, họ đang ở đâu, làm gì? Tôi kính mong Hòn Thiêng Sông Núi, Anh Linh Tử sĩ

NKT và linh hồn của Bố Mẹ tôi phù hộ cho họ được luôn luôn khỏe mạnh, gặp nhiều may mắn và gia đình của họ được an khang thịnh vượng.

Tất cả những sách của tôi mua từ khi qua Mỹ, hầu hết là những sách nói về chiến tranh Việt Nam. Những tìm tòi của tôi qua các tài liệu viết về Biệt Kích NKT đã làm cho tôi hứng thú và ngạc nhiên vô cùng. Tôi đã đọc rất nhiều các loại sách này và càng đọc, tôi càng cảm phục và tri ơn sâu xa những chiến sĩ Biệt Kích VNCH đã âm thầm hy sinh cho tổ quốc và dân tộc. Họ là những **Anh Hùng Vô Danh** của miền Nam Việt Nam mà theo tôi, những người trong thế hệ thứ 2, thứ 3 và những thế hệ sau này trong đại gia đình NKT nói riêng, và QLVNCH nói chung phải biết đến, bởi vì một lý do rất đơn thuần và giản dị: Không có họ thì chúng tôi, những người đi sau chẳng bao giờ được sống những ngày thanh bình và hít thở không khí tự do trong suốt 21 năm của cuộc chiến. Không có họ thì người dân miền Nam Việt Nam đã không sống được trong tự do và no ấm cho tới ngày Đại Nạn của dân tộc 30 tháng 4 năm 1975... Và không có họ thì vợ chồng cùng các con của tôi chắc có lẽ chẳng bao giờ được sống trong một đất nước tối tân và văn minh nhất hoàn cầu như ngày hôm nay.

Nhân dịp Đại Lễ Truy Diệu và Tưởng Niệm Anh Linh Tử sĩ Nha Kỹ Thuật được tổ chức vào ngày 23 tháng 4 năm 2005 tại Nam Cali, tôi cố gắng viết bài này để được cùng quý bác, quý cô chú và quý anh chị em trong đại gia đình NKT đồng tưởng nhớ tới công ơn và sự hy sinh lớn lao của các bậc Tiên Nhân – Anh Hùng Tử sĩ NKT đã vị quốc vong thân, cũng như bày tỏ lòng cảm phục và sự kính trọng của tôi đối với những người Biệt Kích còn sống. Lễ Tưởng Niệm năm 2005 cũng là một dịp để bác Nguyễn Thanh Văn – “Anh Năm”, người Chỉ Huy Trưởng khả kính cuối cùng của ĐCT/75, chú Nguyễn Hùng Trâm cùng quý anh trong Đoàn Công Tác 75/SCT/NKT thấp nén hương lòng, hướng về quý Niên Trưởng và các chiến hữu đã không may tử nạn trên đường thi hành công tác tại Việt Nam, cũng như những người đã ra đi nơi đất khách.

Trong lần sang Nam Cali xum họp cùng với gia đình NKT vào tháng 9 năm ngoái, tôi đã vô cùng xúc động ngồi nghe anh Võ Hòa kể lại lần tan tác cuối cùng của ĐCT/75 trên đường di chuyển từ Kontum về Phú Bổn. Biết bao nhiêu tang thương và hy sinh mà ĐCT/75 đã phải gồng mình gánh chịu trước khi bị “phân tán mỏng” trên đường di tản chiến thuật về Bộ Chỉ Huy NKT trong ngày định mệnh nghiệt ngã 19 tháng 3 năm 1975 cũng đã được anh Trần Thanh Toán, anh Vũ Văn Quyền và anh Lê Tinh Anh thuật lại cho tôi và mọi người cùng nghe trong một buổi trưa hè tại nhà anh Võ Hòa. Cũng tại nơi đó, tôi đã thấy anh Toán khóc, cũng như anh Quyền, và anh Nguyễn Thành Điều đã từng

khóc trong buổi Lễ Truy Diệu Chiến sĩ NKT Trần Vong nhân ngày Đại Hội NKT kỳ 5 tại Washington, D.C. Trong tất cả những tiện nghi vật chất của một đời sống văn minh hằng ngày tại Hoa Kỳ, ít khi nào tôi lại thấy được một người đàn ông Việt Nam ở lớp tuổi ngũ tuần khóc như thế! Nhưng trong ngày hôm đó, tôi đã thấy được những giọt lệ ngấn lại nơi khóe mắt của anh... Dòng lệ của người Toán Trưởng Biệt Kích VNCH chảy xuống cho bạn đồng đội lúc cuối đời đã là một hình ảnh thật đẹp và bi hùng, quyến luyến lấy tâm hồn của tôi như một tác động cân não, để rồi từ đáy dâng lên trong lòng một niềm cảm xúc thật gần gũi và nghẹn ngào, được kết tụ qua sự rung động của 100 tỷ tế bào nơi khối óc của một người thuộc thế hệ thứ 2 trong gia đình NKT.

Tôi đã từng nín thở ngồi nghe anh Nguyễn Trâm, một Biệt Hải kỳ cựu và nổi tiếng của toán Mercury kể lại những chuyến đi lùng lầy và đứng tim để đánh phá các mục tiêu của địch tại Bầu Tró – Đông Hới, Thanh Hóa, Nghệ Tĩnh, Quảng Bình, và Hải Phòng trong những năm 1964 – 1968, và một số mật khu của cộng sản Bắc Việt tại miền Nam trong thời gian sau đó. Biết bao nhiêu anh hùng Biệt Hải và Lực Lượng Hải Tuần đã phải hy sinh qua những lần xâm nhập vào “vùng biển đen” và “vùng đất chết” đó? Trong âm thầm và lặng lẽ, họ đã hiến dâng tuổi trẻ, công danh và sự nghiệp cùng thân xác của mình cho quốc gia và dân tộc, những anh hùng Biệt Hải và Lực Lượng Hải Tuần thuộc Sở Phòng Vệ Dzuyên Hải – Các chú và các bác Vũ Văn Gương, Trần Thúy Bách, Nguyễn Châu, Phạm Việt, Nguyễn Học, Nguyễn Tiến, Nguyễn Duyên...

Phải công tâm nói rằng một phần lớn các chiến công và huyền thoại của NKT có được là do sự giúp sức và hy sinh cao cả của những phi công anh hùng trong Biệt Đoàn 83 Thần Phong và Phi Đoàn KingBee 219, 233, 235... thuộc Sở Không Yểm. Đây là những phi công gan dạ, đã từng miệt mài thả các toán Biệt Kích VNCH xâm nhập đất Bắc bằng C-47 từ đầu thập niên 60, cho đến lần bốc những toán Biệt Kích triệt xuất bằng trực thăng CH-34 lần cuối cùng ở những vùng đồi núi hiểm trở ngay tại mật khu của địch trong những ngày tháng cuối cùng của cuộc chiến. Những “**huyền thoại nhưng có thật**” của Sở Không Yểm đã được các bác, các chú và các anh âm thầm tạo ra, chùi rửa, và đánh bóng bằng máu và nước mắt của chính mình! Những người đã “lưu danh vạn cổ” như Phan Thanh Vân, Nguyễn Phi Hùng, Trần Văn Luân, Hồ Bảo Định, Vũ Đức Thắng, Nguyễn Quý An, Nguyễn Hữu Lộc, Đỗ Văn Hiều...

Chiến công âm thầm nhưng đê đời của anh Trương Giới và anh Đoàn Văn Mạnh cùng với sự ra đi của biết bao nhiêu chiến hữu đồng đội thuộc Chiến Đoàn 2 Xung Kích của Sở Liên Lạc trong lần công tác thành công phá ống dẫn dầu của VC (Tây Bắc Pleiku) đã được anh Phạm Hòa nói lên cho mọi người cùng nghe trong đêm ĐH/NKT kỳ 5. Nhờ

những “**huyền thoại nhưng có thật**” này mà một số lớn xe tăng của VC đã không về được tới thủ đô Sài Gòn và các vùng phụ cận trong trận chiến Mùa Hè Đỏ Lửa năm 1972.

Tôi cũng không quên trận đánh cuối cùng của các Biệt Kích Lôi Hồ NKT cùng với Tiểu Đoàn 7 nhảy Dù của anh Nguyễn Lô và Biệt Đội 1 của anh Phạm Châu Tài thuộc Liên Đoàn 81 Biệt Cách Dù trước cửa Bộ Tổng Tham Mưu vào sáng ngày 30 tháng 4 năm 1975, mà anh Hoàng Như Bá và anh Đặng Dân Nam đã kể cho các bạn của anh và tôi nghe trong một buổi chiều nồng men cay tại nhà anh Võ Trai (Dallas). Sau khi bắn cháy 2 chiếc T-54 của Việt Cộng, từng toán Biệt Kích Lôi Hồ 3 người một, nắm tay nhau quây thành một vòng tròn rồi cho nổ lựu đạn “mini” cùng chết sau khi đã kêu to lên: “Đại úy ơi, tụi tôi đi!”. Ôi, đau lòng thay tiếng kêu bi hùng và trầm thống của những người Biệt Kích VNCH trước giờ “tuần nạn”!

Giờ đây, hơn 30 năm dâu biển... Các bác, các chú và các anh, những “**nhân chứng sống**” của cuộc chiến Việt Nam vẫn thường tụ họp với nhau tại những nơi chốn cách xa quê hương hằng vạn dặm để luôn nhớ về sự hy sinh cao cả của những Niên Trưởng cùng với sự ra đi của các bạn đồng đội. Trước sao, sau vậy – Chỉ nhìn vào cách đối xử của họ với nhau tôi cũng biết như thế. Xin cúi đầu ngưỡng phục lòng chung thủy của thể hệ Cha-Anh NKT.

Những người Biệt Kích VN còn sống bây giờ đã ở vào lớp tuổi 50 trở lên. Sau khi đi tù cải tạo về hay vượt biên đến một đất nước tự do sau này, họ đã trở thành những phó thường dân như trăm ngàn thường dân khác. Phần đông họ sống âm thầm cùng với gia đình, làm những công việc rất khiêm nhường tại những cơ sở thương mại ở Hoa Kỳ, hay ở một nơi nào đó trên thế giới tự do. Một số lớn Biệt Kích kém may mắn hơn còn kẹt lại ở Việt Nam, vẫn còn đang phải trả những món nợ máu xương cho quốc gia và dân tộc.

Qua những lần xum họp và sinh hoạt chung với gia đình NKT trong những năm gần đây, tôi đã gặp một số các anh hùng Biệt Kích NKT. Từ những người “anh lớn” trong đơn vị, tuổi đời vào hàng bác của tôi như bác Hồ Văn Kỳ Thoại, Liêu Quang Nghĩa, Ngô Xuân Nghị, Nguyễn Văn Vinh... đến những người thuộc vào hàng anh hàng chú của tôi như chú Lữ Triệu Khanh, Trần Thụy Ly, Bùi Văn Thiện, Nguyễn Hữu Hà, Nguyễn Phan Tựu,

Nguyễn Hải Triều, Lê Minh, Đoàn Hữu Định, Lâm Ngọc Chiêu, Võ Tấn Y, và cho cả đến những người “em nhỏ” trong đơn vị, những người mà tôi vẫn luôn nhìn với một sự cảm phục đặc biệt như anh Nguyễn Duy Tụ và anh Phan Văn Tạo. Tôi thật tình quý mến những cánh tay gầy guộc với làn da rạm nắng nay đã nổi “đồi mồi” của các chú và các bác cầm lon bia sánh bọt vàng mời các anh-em chiến hữu trong những lần sinh hoạt với gia đình NKT. Những cánh tay đó đã từng một thời gân guốc cầm súng anh dũng và hiên ngang chiến đấu dưới lá cờ Vàng Ba Sọc Đỏ ngàn đời dẫu yêu. Cũng kính trọng không kém là những bước chân chậm chạp trong đôi dép lẹp xẹp và tầm thường qua những lần đi nhậu với bạn bè của anh Võ Trai và anh Hoàng Như Bá... Những bước chân đó đã từng một thời mang “botte de-saut” đi hết chiều dài khổ nạn của quê hương miền Nam Việt Nam, hy sinh chiến đấu cho sự tự do và sống còn của hơn 25 triệu người dân nước Việt, trong đó có tôi! **Thế cho nên tôi không bao giờ quên họ, tôi không bao giờ được phép quên họ** – Những người lính Biệt Kích của NKT nói riêng và của tất cả QLVNCH nói chung.

Trong số những người Niên Trưởng NKT đã ra đi về miền miền viễn tại Việt Nam cũng như tại Hoa Kỳ, tôi rất thương tiếc và cảm phục các anh, các chú và các bác Lê Quang Tung, Hồ Tiêu, Trần Văn Hồ, Ngô Thế Linh, Nguyễn Hương Rĩnh, Đào Đăng Đại, Trần Bá Tuân, Nông An Pang, Võ Bình, Nguyễn Công Cừ, Nguyễn Văn Vinh, Nguyễn Minh Tiến, Nguyễn Duyên...

Bên cạnh những người đã khuất còn có rất nhiều NT mà tôi hằng kính trọng với những huyền thoại để đời trong gia đình NKT như bác Nguyễn Hữu Luyện, “Người Tù Kiệt Xuất” của QLVNCH, người đã oai hùng dẫn toán Bắc Bình (Hector-A) nhảy xuống mục tiêu nơi đất Bắc vào năm 1966 – Bị địch bắt giam cầm trong suốt 21 năm nhưng vẫn không thay đổi lòng bất khuất và ý chí chống Cộng hiên ngang của một người sĩ quan Biệt Kích Việt Nam Cộng Hòa.

Bác Phan Thanh Vân, người phi công tài ba lỗi lạc số một của KQVN, người đã từng thực hiện phi vụ C-47 nghệt thờ thả Biệt Kích VNCH xâm nhập đất Bắc tại Tô Hiệu vào năm 1961 lúc tôi mới được 6 tuổi!

Những cánh dù bọc gió của người Biệt Kích Sở Bắc trên không phận Bắc Việt trong những đêm trăng, nhằm ngày 10 – 20 âm lịch hàng tháng vào khoảng đầu năm 1961 là những bước nhảy lịch sử, **mở đầu cho những huyền thoại nhưng có thật của NKT** nói chung. Những anh hùng Biệt Kích của Phòng E-45/Sở Bắc như bác Phạm Chuyên (Ares), Hà Văn Cháp, Đặng Chí Bình, Nguyễn Thái Kiên, anh Đặng Đình Thúc... Người đã thi hành những công tác điệp báo có một không hai tại miền Bắc vĩ tuyến 17 vào đầu thập niên 60, làm cho nhà cầm quyền Bắc Việt cũng như quân dân ngoài Bắc vô cùng bối rối và hoảng sợ. Theo tôi nghĩ thì Biệt Kích Sở Bắc là những người đã oai hùng khởi đầu cuộc Bắc Tiến của quân dân miền Nam Việt Nam bằng đường không-thủy-bộ!

Rất bí mật và thảm khốc là sự ra đi đột ngột của các anh Phan Thế Long, Nguyễn Bảo Tùng và Bùi Văn Lành (2 phi công và người cơ khí kiêm xạ thủ viên của một phi hành đoàn CH-34) vào ngày 18 tháng 10 năm 1965 mà mãi cho đến 34 năm sau, người ta mới tìm thấy hài cốt của các anh cùng với những mảnh vụn của thân máy bay bị lâm nạn cách Tây Nam Đà Nẵng 25 dặm, trong một chuyến bay quan sát mục tiêu (C&C) cùng với Đại úy Larry Alan Thorne thuộc LLDB/HK (tìm thấy xác năm 1999 – xác nhận năm 2003). Tôi đã đi tham dự Lễ Phủ Cờ và đám tang của các anh cùng với một người bạn, anh Dương Đức Trường vào mùa hè năm 2003 tại Washington, D.C., trong lòng rất xót xa và cảm phục, nhất là đối với những người **Anh Hùng Vô Danh của SOG/LLDB/HK**, những người đã đi hơn nửa vòng trái đất để chiến đấu và chết cho lý tưởng tự do và sự sống còn của dân tộc Việt Nam như Đại úy Larry Alan Thorne.

Và còn đó muôn đời là lòng tiết tháo và sự hy sinh can đảm của bác Đặng Xuân Thoại, nguyên Chánh Sự Vụ Sở Tâm Lý Chiến, người đã anh hùng tuấn tiết bằng súng lục vào sáng ngày 30 tháng 4 năm 1975 tại nhà thương St. Paul - Sài Gòn, trước khi cộng sản cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam.

Đối với các Biệt Kích NKT còn sống hay đã khuất, dù họ ở bất cứ nơi đâu tôi vẫn luôn luôn kính trọng, cảm phục và quý mến họ. Tôi cảm thấy sung sướng vì đã được gặp một số các quý Niên Trưởng thâm niên trong gia đình NKT cùng quen biết với một số đồng các anh, hầu hết thuộc các đơn vị của Sở Liên Lạc, Sở Phòng Vệ Dzuyên Hải, Sở Công Tác và Trung Tâm Huấn Luyện Quyết Thắng Long Thành. Mỗi người đều có những kỷ niệm đặc biệt riêng đối với tôi. Tựu chung tôi rất quý mến và thương yêu họ. Ước mong trong tương lai, tôi sẽ được gặp và nghe rất nhiều người khác trong gia đình NKT thuộc Sở Bắc, Sở Không Yểm và Sở Tâm Lý Chiến kể lại những đoạn đường chông gai mà họ đã đi qua, cũng như những chiến công và sự hy sinh mà họ đã hiến dâng cho quốc gia và dân tộc.

Thế hệ Cha-Anh của tôi ở NKT từ bấy lâu nay vẫn sống hùng và sống mạnh. Họ đã trui luyện đủ cỡ qua biết bao nhiêu Quân Trường, nơi đã từng một thời nổi tiếng ở vùng Đông Nam Á. Họ đã lớn lên trong khói lửa, kinh nghiệm chiến trường đã ngập mặt và kinh nghiệm trong đời sống cá nhân cũng đã quá dư thừa, họ chẳng cần gì nơi tôi. Thế nhưng, họ đã dang tay đón nhận và ân cần đối xử với tôi như một người con, một người em trong đại gia đình NKT. Trong khi đó, tôi chẳng có gì cho họ ngoại trừ sự cảm phục và tấm lòng kính mến luôn hằng có của một người thuộc thế hệ thứ 2, đã ý thức được việc làm đây ý nghĩa và tri ân sự hy sinh cao cả của những người đi trước. Với tất cả cố gắng và chỉ bằng một tấm lòng, tôi hy vọng họ đã chấp nhận và cảm thông được việc làm cùng ý nghĩ của tôi đối với người Biệt Kích VNCH qua những cái nheo mắt khuyến khích, những động tác thân yêu như sửa lại cái mũ đỏ tôi đang đội trên đầu, vuốt lại những nếp nhăn trên bộ quân phục mà tôi đã mặc đi diễn hành chung với họ trên đại lộ Constitution tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn trong ngày July 4th năm 2004.

Tôi rất hãnh diện và vui mừng đã được gặp những Anh Hùng Biệt Kích Vô Danh của Nha Kỹ Thuật, những người đã tạo ra hàng hàng lớp lớp **huyền thoại nhưng có thật** mà tôi đã từng được nghe từ năm 11 tuổi. Phải đợi tới 36 năm sau (năm 2002) tôi mới được gặp những người Biệt Kích VN để nghe họ kể lại chuyện có thật của những ngày oai hùng gần 40 năm về trước... Việc này đối với tôi tuy trễ nhưng vẫn chưa muộn! Nhân dịp này, tôi xin được cảm ơn Nhạc Phụ và Nhạc Huỳnh của tôi: NT Trần Đắc Trân và anh Trần Nhung Nguyên, hai cựu sĩ quan của Sở Liên Lạc, những người đã khuyến khích, vỗ về và có công rất nhiều trong sự hướng dẫn tôi vào sinh hoạt chung với đại gia đình Nha Kỹ Thuật.

Vì tính cách bảo mật và trách nhiệm đặc biệt trong cuộc chiến tranh ngoại lệ tại Việt Nam, phần lớn các chiến công của tất cả các đơn vị thuộc NKT đã không được viết vào Quân Sử của Phòng 5 BTTM/QLVNCH. Tuy nhiên, với sự giúp đỡ của người đi trước, những người trong thế hệ trẻ của gia đình NKT vẫn cố gắng viết lại những **huyền thoại nhưng có thật** để tên tuổi, chiến công cùng sự hy sinh cao cả vô bờ bến của thế hệ Cha-Anh Nha Kỹ Thuật có được một chỗ đứng đúng nghĩa của nó trong lịch sử chiến tranh

Việt Nam. Hy vọng điều này sẽ được mọi người đồng hiện thực mỗi ngày một đầy đủ hơn.

Biệt Kích NKT là những người có thật, và sự hy sinh cao cả của họ trong chiến tranh Việt Nam là một sự thật mà chúng ta cần biết đến. Biệt Kích VNCH không phải là một phép lạ, nhưng tôi có thể nói một cách chắc chắn rằng họ là những người “**nói được là làm được!**”. Đây cũng là một truyền thống của NKT mà tôi và những người đi sau đang cố gắng noi theo.

Tất cả các anh, các chú, và các bác muôn đời là những Anh Hùng của tôi. Họ đã đi trước tôi một chặng đường quá dài, vượt qua tất cả những gì tôi biết, to lớn hơn những gì tôi có thể nghĩ tới. Những chuyện họ đã làm, tôi không có khả năng làm được – Những nơi họ đã đi qua, tôi chưa hề biết đến! Thế cho nên tôi phải cúi đầu kính phục những người Biệt Kích NKT trong thế hệ Cha-Anh của tôi. Văn chương và chữ nghĩa nhỏ nhoi sẽ không bao giờ đủ để nói lên tất cả những gì tôi đã và đang trang trọng nghĩ về họ, các **Anh Hùng Biệt Kích Vô Danh Nha Kỹ Thuật.**

Bùi Thượng Khuê

Thế Hệ 2 NKT

Virginia – Một ngày cuối Đông 2005

Viết nhân dịp Đại Lễ Truy Diệu và Tưởng Niệm Anh Linh Tử Sĩ Nha Kỹ Thuật/BTTM/QLVNCH

Nam Cali – 23 Tháng 4 Năm 2005

Nguồn: Internet eMail by Đoàn Hữu Định chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, June 7, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*